

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 190/03-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2004 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Jána Klučku v konaní o sťažnosti M. P., bytom G., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 971/90 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. P. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 971/90 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice – okolie p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 971/90 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. M. P. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie vo výške 75 000,-- Sk (slovom sedemdesiatpäťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice – okolie p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice – okolie je p o v i n n ý uhradiť trovy konania M. P. vo výške 8 800,-- Sk (slovom osemtisíc osemsto slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. T. Š., K., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 26. marca 2003 doručené podanie M. P. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom G., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., označené ako „Sťažnosť pre porušenie základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka ním napáda prietahy v konaní podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ku ktorým dochádza v konaní pred Okresným súdom Košice – okolie (ďalej len „okresný súd“) vo veci sp. zn. 11 C 971/90, ktoré začalo ešte v roku 1990 na návrh jej otca O. B. (zomrel v roku 1995) a nebolo ukončené do dňa podania ústavnej sťažnosti.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

„Na Okresný súd Košice - okolie podal 08. 10. 1990 môj otec O. V. (správne malo byť uvedené B.) návrh na začatie konania o určenie vlastníckeho práva. Keďže pôvodný žalobca v priebehu konania (v roku 1995 zomrel) vstúpila som do konania ja ako právny nástupca.

Konanie Okresný súd vedie pod sp. zn. 11 C 971/90.

Od podania návrhu až do vynesenia prvého rozhodnutia vo veci dňa 04. 02. 1992 súd vykonal tri pojednávania. Keďže odporcovia neboli s rozhodnutím spokojní, podali odvolanie, na základe ktorého Krajský súd Košice v konaní pod sp. zn. 15 Co 211/93 dňa 11. 10. 1993 napadnutý rozsudok zrušil vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Po vrátení spisu Okresnému súdu vykonal tento v termínoch 18. 07. 1995, 21. 10. 1997 (!), 25. 11. 1997, 16. 12. 1997, 07. 06. 1999 (!), 07. 02. 2000 a 07. 12. 2001 pojednávania.

V priebehu konania časť pôvodne žalovaných zomrela, takže do konania vstupovali ich právni nástupcovia. Ďalej sa v priebehu sporu zistili nezrovnalosti vo vedení pozemnoknižných zápisoch, v dôsledku čoho na strane žalovaných napokon musel vystúpiť resp. vystupovať celkom iný účastník.

Na okresný súd som dňa 16. 06. 2001 v rámci konania podala návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd zakázal odporcom nakladať s predmetom sporu. Súd však nerozhodol v zákonnej lehote, ale až po 14 mesiacoch, takže odporcovia spornú nehnuteľnosť previedli na ďalšie subjekty, ktoré museli vstúpiť do sporu. Predbežné opatrenie, resp. uznesenie o ňom bolo vydané až 27. 08. 2002. V dôsledku odvolania proti tomuto uzneseniu koná o ňom pod sp. zn. 15 Co 31/03 dosiaľ Krajský súd Košice.

Zvažujúc tri základné kritériá pri posudzovaní príčin prietahov - zložitost' veci, správanie účastníkov a postup súdu - uvádzam, že nejde síce o celkom jednoduchý spor, v žiadnom prípade ho však nemožno po skutkovej a právnej stránke považovať za zložitý a obtiažny. Napokon i k častej zmene okruhu účastníkov dochádzalo práve pre plynutie času, čo si následne vyžiadalo isté zdržanie. Okresný súd Košice - okolie je však súdom, na ktorom takáto agenda je obvyklá a sudcovia sú v problematike vlastníckych vzťahov a ich riešenia odborne na dostatočnej úrovni. Osobitne otázku aplikácie právnych predpisov za obtiažnu a zložitú v žiadnom prípade považovať nemožno.

Môj právny predchodca i ja sme sa všemožne usilovali, aby spor riadne postupoval a bol ukončený a nezapričinili sme ani v najmenšom jeho zdržanie.

V postupe súdu však v každom prípade možno zistiť veľké prestávky medzi pojednávaniami, ktorú skutočnosť nemožno považovať za opodstatnenú ako takú, ktorá by bola vynútená objektívnymi faktormi.

Na moju sťažnosť na prietahy v konaní mi podpredseda okresného súdu listom sp. zn. Spr 2082/02 odpovedal s tým, že moju sťažnosť považuje za dôvodnú.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu je zmyslom súdneho konania odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádzajú účastníci konania. Stav takejto právnej

neistoty môže byť odstránený iba právoplatným rozhodnutím vo veci. Objektívne nevidím akceptovateľné dôvody, pre ktoré by mal spor trvať 13 rokov.“

Na základe uvedeného sťažovateľka požiadala, aby ústavný súd v jej veci nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Košice - okolie svojim postupom vo veci 11 C 971/90 porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, chránené čl. 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 150.000,- Sk.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke trovy jej právneho zastúpenia.“

Keďže sťažnosť sťažovateľky spĺňala zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd ju 1. októbra 2003 prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde sa k prijatej sťažnosti 23. januára 2004 vyjadril okresný súd (Spr. 2082/02), ktorý o. i. uviedol:

„Žaloba na tunajší súd napadla dňa 8. 10. 1190 (správne malo byť uvedené 1990). Pôvodne žalobcom bol O. B. (správne malo byť uvedené B.), bytom G., ktorý počas konania zomrel. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 4. 2. 1992, proti ktorému žalovaní 3, 4 podali odvolanie dňa 24. 4. 1992. Spis po doručení odvolania, výzve na zaplatení súdneho poplatku za odvolanie a zabezpečenia vyjadrenia k dovolaniu, ktoré bolo zástupkyňou žalobcu doručené na tunajší dňa 29. 4. 1993, bol predložený na Krajský súd dňa 13. 5. 1993. Rozsudok tunajšieho súdu bol zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie tunajšiemu súdu dňa 24. 11. 1993. Vo veci boli vytýčené pojednávania, ktoré boli odročené z dôvodu neúčasti účastníkov a za účelom vypočutia svedkov, ktorých navrhovali

účastníci konania. Dňa 11. 1. 2000 bol rozšírený okruh pasívne legitimovaných účastníkov a dňa 7. 2. 2000 bolo zistené, že v obci prebieha ROEP a preto bolo pojednávanie odročené za účelom zistenia výsledku tohto ROEPU.

Zástupkyňa žalobkyní navrhla vykonať ďalšie dôkazy, ktoré boli súdom zabezpečené dňa 11. 7. 2000 a na základe ktorých dňa 10. 5. 2001 rozšírila okruh pasívne legitimovaných účastníkov. Ukončením ROEPU došlo k zmene zápisu vlastníctva predmetných nehnuteľnosti a preto uznesením zo dňa 14. 11. 2001 bol pripustený do konania ďalší účastník a zástupkyňa žalobkyní bola vyzvaná na spresnenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Dňa 30. 11. 2001 bol spresnený okruh pasívne legitimovaných účastníkov a spresnený návrh na vydanie predbežného opatrenia. Tento návrh však bol vzatý späť a dňa 14. 8. 2002 bol podaný nový návrh. Dňa 16. 8. 2002 bolo rozhodnuté o predbežnom opatrení. Dňa 5. 12. 2002 bolo vydané opravné uznesenie pretože došlo k chybe v písaní a proti predbežnému opatreniu bolo dané odvolanie a preto spis dňa 23. 1. 2003 bol predložený na Krajský súd v Košiciach. Uznesením zo dňa 24. 11. 2003 bolo potvrdené uznesenie o predbežnom opatrení, spis bol vrátený dňa 13. 1. 2004 na tunajší súd. Dňa 22. 1. 2004 (správne malo byť uvedené 2004) boli doručené uznesenia Krajského súdu v Košiciach.

Vo veci sa priebežne konalo, je pravdou, že sú aj priedahy v tomto konaní, ale vzhľadom na skutočnosť, že prejednávajúca sudkyňa pracuje s 350 vecami, plynulo a bez priedahu, v roku 1990 a následne jej bol pridelený celý civilný senát JUDr. Ch., 3/4 senátu, JUDr. S. a ďalších sudcov, ktorí odišli z tunajšieho súdu, nebolo možné konať plynulo a bez priedahov.“

Keďže obaja účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd rozhodol bez jeho nariadenia.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priedahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným... rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania pred okresným súdom ústavný súd zistil nasledovné skutočnosti a dospel k nasledovným záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu okresného súdu zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 971/90 ide o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Vec nie je právne zložitá a hoci jej faktickú zložitosť nemožno vylúčiť vzhľadom na to, že počas konania opakovane dochádzalo k zmene účastníkov na strane odporcov, berúc do úvahy povahu veci, ako aj rozsah skutočností potrebných pre rozhodnutie, nemožno ju ale považovať za mimoriadne zložitú a výrazne prekračujúcu rámec pozemkového sporu. Z uvedeného ústavný súd uzavrel, že pred okresným súdom prebieha konanie, ktoré nie je ani právne zložené, a hoci jeho faktická zložitosť bola zistená, pri sústredenom postupe zákonného sudcu bolo vo veci možné rozhodnúť bez zbytočných prietáhov a pri

rešpektovaní základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd na túto skutočnosť prihliadol vo svojom rozhodnutí.

2. Druhým kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v konaní sp. zn. 11 C 971/90, bolo správanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom. Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že jej postup v doterajšom konaní v žiadnom prípade nepredstavoval prekážku plynulého postupu súdu. Sťažovateľka je od začiatku konania pred okresným súdom zastúpená právnu zástupkyňou, pravidelne sa zúčastňovala pojednávaní a jej konanie možno označiť za aktívne a súčinnosť. Je pravdou, že hoci v priebehu konania musela opakovane rozšíriť okruh pasívne legitimovaných účastníkov, tieto jej návrhy boli vynútené tým, že v priebehu konania došlo k úmrtiu viacerých pôvodne označených odporcov a na túto skutočnosť musela sťažovateľka reagovať. Ústavný súd preto rozhodol, že z týchto dôvodov správanie sťažovateľky nemalo vplyv na celkovú dĺžku konania pred okresným súdom.

3. Tretím kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v konaní sp. zn. 11 C 971/90, bol postup samotného okresného súdu. Zo zadováženého súdneho spisu, ako aj zo sťažnosti sťažovateľky ústavný súd predovšetkým zistil, že súd vo veci prvýkrát rozhodol 4. februára 1992 (v čase, keď bol navrhovateľom O. B.) rozsudkom č. k. 11 C 971/90-32 tak, že určil, že parcela EN 126/42 – záhrada o výmere 1 406 m² a parcela EN 126/43 – záhrada o výmere 2 445 m², ktoré sú totožné s časťou parcely mpč. 104 zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 11, 127 kat. úz. G., tak ako sú zakreslené na geometrickom pláne Geodézie, š. p., Prešov č. 244-322-1033/90 z 1. augusta 1990, patria v 1/2 do dedičstva po nebohej V. B., rod. D., zomrelej 3. mája 1980, a 1/2 celku navrhovateľovi, pričom geometrický plán sa stal súčasťou rozsudku. Na základe podaných odvolaní odporcov bol spis predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) 13. mája 1993 po príprave, ktorá trvala okresnému súdu viac ako rok. Krajský súd uznesením č. k. 15 Co 211/95-45 z 11. októbra 1993 zrušil rozsudok súdu I. stupňa a vec mu vrátil 24. novembra 1993 na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd ako hlavný dôvod zrušenia uviedol, že „súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutočného stavu veci“. Keďže spis bol na krajskom súde

v odvolacom konaní iba 6 mesiacov, doterajšia dĺžka konania viac ako 13 rokov je obdobím, v ktorom konal vo veci okresný súd. Prvé pojednávanie vo veci po vrátení spisu z krajského súdu nariadil okresný súd až 28. júna 1995, t. j. po 19 mesiacoch, keď predtým vo veci nevykonal 14 mesiacov žiadny úkon. Dňa 9. októbra 1995 zomrel pôvodný navrhovateľ a do konania na strane navrhovateľov nastúpila sťažovateľka. Celé ďalšie obdobie konania pred okresným súdom je poznačené zbytočnými priet'ahmi spočívajúcimi v jeho nekonaní bez zákonných prekážok jeho postupu, pričom za najzávažnejšie možno považovať tie, keď okresný súd v období od 20. októbra 1995 do 9. apríla 1997, t. j. 15 mesiacov, od 27. mája 1998 do 31. mája 1999, t. j. 12 mesiacov, od 1. júna 2000 do 14. novembra 2001, t. j. 17 mesiacov, nevykonal žiadny úkon a od posledného pojednávania sa meritom veci už zásadne nezaoberal (od augusta 2002). V priebehu konania sa okresný súd takisto náležite nevysporiadaval ani s viacerými procesnými návrhmi navrhovateľov, pretože v primeranom čase na ne nereagoval, hoci sa týkali zmien v osobách účastníkov konania, ďalej pre nepresnosti vo svojom uznesení musel na základe oznámenia účastníka vydať opravné uznesenie. Uznesením č. k. 11 C 971/90-165 okresný súd 23. augusta 2002 konanie voči žalovaným 1 – 16 zastavil a pripustil pribrať do konania na strane žalovanej P. L. a Ľ. L., obaja bytom G. Následne uznesením z 27. augusta 2002 vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovaným (P. L. a Ľ. L.) previesť vlastnícke právo k v návrhu označeným parcelám, prenajať a zriadiť na nich vecné bremeno, právo prechodu a poľnohospodársky ich obrábať do právoplatného skončenia konania, ktoré sa vedie pod sp. zn. 11 C 971/90. Proti uzneseniu o predbežnom opatrení podali manželka L. odvolanie, v dôsledku čoho bol spis predložený krajskému súdu. Krajský súd uznesením sp. zn. 15 Co 31/03 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil (spis sa na krajskom súde nachádzal od 23. januára 2003 do 13. januára 2004). V čase predloženia spisu ústavnému súdu zabezpečoval okresný súd doručenie rozhodnutia krajského súdu účastníkom konania. Konanie vo veci prebieha od podania pôvodného návrhu už viac ako 13 rokov, pričom od vstupu sťažovateľky do konania na strane navrhovateľov trvá 9. rok a keďže celé konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi, intenzita ktorých podľa názoru ústavného súdu predstavuje porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Pri svojom rozhodnutí ústavný súd zobral do úvahy, že argumenty, ktoré uvádzal okresný súd vo svojom vyjadrení na odôvodnenie toho, že konanie vo veci sp. zn. 11 C 971/90 ešte stále nie je ukončené (prejednávajúca sudkyňa pracuje s 350 vecami plynulo a bez priet'ahu, v roku 1990 jej bol pridelený celý civilný senát JUDr. Ch., 3/4 senátu JUDr. S. a ďalších sudcov), nemôžu ísť na ťarchu sťažovateľky.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

1. Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 11 C 971/90 konal bez zbytočných priet'ahov.

2. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, pričom sťažovateľka požadovala priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 150 000,-- Sk.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prieťahov, vychádzal z názoru, že porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu v konaní sp. zn. 11 C 971/90, berúc do úvahy, že sťažovateľka sa o predĺženie tejto doby zásadne nepričinila, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti a povahu prípadu vrátane pozície sťažovateľky sprevádzanej permanentným stresom jej a celej rodiny, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti, ústavný súd považoval priznanie sumy 75 000,-- Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli právnomu zástupcovi sťažovateľky advokátovi JUDr. T. Š. vo výške 8 800,-- Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811,-- Sk. Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 270,-- Sk a 130,-- Sk režijný paušál.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2004